Ч. 258 (11.608). Львів, середа 20. листопада 1929. Pocztowa opłata zapłacona ryczałtem. Рік XLVII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 5·00 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 20 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Початок великої гри?

Перша поважна безпосередня умова поміж Польщею і Німеччиною.

Права німецька преса піднесла великий крик про „східне Льокарно“, про зраду інтересів східньо-пруського хлібороба, про потурання польському імперіялізмові во імя короткозорого опортунізму та персонального карієризму. Права польська преса про петрифікацію німецького стану посідання на західних і північно-західних окраїнах Польщі, про слухняність шкідливій для Польщі політиці франко-німецького пороозуміння, про нові концесії в односторонну користь Німеччини без унешкідливлення німецьких ревізіоністичних плянів. Така оцінка останньої — та взагалі першої — поважної безпосередньої умови поміж Німеччиною і Польщею про взаємне зречення маєткових претенсій, роблена скрайніми опозиційними польськими та німецькими колами, вказувала би, що сама ця умова була правильна, як кожня міжнародня умова, що мусить полягати на компромісі, на який не можуть погоджуватися принципіялісти. Однак здається, що в даному випадку німецькі голоси невдоволення є далеко ширші, ніж голоси польські. Вони теж торкаються моментів, які надають оцій умові освітлення, та які м. і. і нам кажуть цій умові ближче приглянутися.

На перший погляд вона дрібна, так мовити льокальна та у всякому разі безпосередньо торкається лише німців і поляків. Її текст ще навіть не оголошений. Подано до прилюдного відома лише факт підписання її в дні 31, жовтня ц. р. у Варшаві мін. Залеським з одного боку та нім. послом Раушером з другого та коротко переказано зміст. Умову заключено після того, як польський і німецький уряди зобовязалися безпосередньо полагодити цілу низку спірних справ, котрі найшлися у т. зв. ліквідаційній комісії у Парижі, яка спеціяльно перейняла на себе виконання 9-ої ст. пляну Юнга і ліквідації міждержавних претенсій, звязаних з останньою війною. Крім того остання умова обіймає цілу силу приватних і фіскальних претенсій, які ждали вирішення у Найвищому Розємчому Суді в Гаазі. Найважніші точки умови такі: 1) польський уряд зрікається права дальшої примусової ліквідації земельної власности німців в Польщі, яке-то право було надане Польщі у 297 ст. версайського договору; і 2) Польща зрікається права першенства при викупі маєтків кол. німецьких кольоністів, при чому це зречення торкається спадкоємців 1-го і 2-го ступня, із застереженням, що ці спадкоємці не були ще карані та що вони здібні самодійно вести у своїх маєтках господарку. Зате Німеччина перейняла на себе всі грошеві претенсії, які мають до Польщі вивласнені нею фізичні і правні особи (німці), прийняла теж на себе всі вимоги Німецького Хліборобського Банку в Данцігу, які він має до Польщі з приводу втрат, понесених наслідком вивласнення його довжників. Знову Польща зреклася претенсій із часів нім. окупації. Обі сторони обовязалися також мирно полагодити кількасот справ спірного громадянства, про які казала петиція Наумана і Гребе до Ліги Націй.

Поляки підносить проти цієї умови слідуючі застереження: плян Юнга, задля якого зроблено умову, Польщі взагалі непотрібний, а потрібний Німеччині; зречення із права вивласнення є, мовляв, рівнозначне з даруванням німцям 20.000 гектарів землі плюс 30 міських маєтків; зречення з відшкодування за втрати з часу німецької окупації є рівнозначне з втратою одного лодзького промислу 857 мілiонів зл. (за вивезені та знищені машини), бо була надія вигзекувати ці гроші від Німеччини, дістати їх від власного уряду—надія мала. Зате німці кажуть: права первовикупу німецьких маєтків, з якого Польща тепер зреклася, ніхто їй не давав, лише вона сама взяла собі, признаючи собі права спадкоємця колишньої пруської кольонізаційної комісії; само нинішнє зречення має застереження, які при злій волі виконавців можуть дати притоку до зловживань супроти яких 12.000 німецьких родин у Польщі; польські претенсії за воєнні реквізиції не стоять, мовляв, у жаднім відношенні до суми ок. 2 міліярдів нім. мар., яких домагаються німці з титулу вивласнення їх з їхніх маєтків та які обтяжать тепер німецький скарб; 20000 гектарів нім. власности, яких поляки згоджуються далі не ліквідувати, не стоять у жадному відношенні до 120.000 гектарів, які вже вивласнено.

Так виглядає умова з 31. жовтня, яка, як бачимо, при поверховній простоті є настільки скомплікована, що трудно розсудити, хто на ній виграв. Але це другорядна справа. Важніше те, що це — як уже сказано — перша поважна умова, заключена між Польщею і Німеччиною на основі безпосереднього порозуміння. Вона знімає відразу аж з 3-ох теренів інтернаціонального форуму спірні справи (Ліга Націй у Женеві, париська комісія та Розємчий Суд у Ґазі), вона дає притоку до дальших мирних переговорів. Та й самі офіціяльні комунікати, які принесли першу вістку про підписання умови, згадували з притиском, що ця умова злагідніть нинішнє польсько-німецьке напруження. Німецька демократична й польська санаційна преса заговорили відразу про мирне налагодження відносин між двома державами і що найближчим актом на цьому шляху має бути торговельна умова, яка покладе край митній війні.

Ось тут суть останньої умови: вона започаткувала новий етап у взаєминах між Польщею і Німеччиною, етап згоди і порозуміння. У звязку з цим виринають питання: Що спонукало керманичів обох держав вступити на цей шлях згоди? Як далеко ця згода дійде, чи розіб'ється вона об територіяльно-ревізіоністичні змагання Німеччини, чи може доведе до їх ліквідації при реалізації якихось інших спільно затверджених широко-закроєних концепцій? Цю останню думку насуває пересвідчення, що міждержавні акти порозуміння не повстають доривочно й без глибших плянів, обрахованих на далеку мету. Німецько-польський конфлікт торкається заходу. Але, здається, є річю виключеною, аби при трівкому усуненні цього західного конфлікту не були порушені моменти сходу, того сходу, якого будучність стоїть вічно під знаком запиту.

Коли вийдемо з тої точки, тоді можемо легко зайти перед дилему: чи остання польсько-німецька умова це справді лише дрібний й особливо для нас зовсім нецікавий акт порозуміння у другорядних фінансових справах, чи може початок великої політичної гри, яка обхоплює далеко не лише Польщу й Німеччину?! Самого існування такої дилеми досить, аби слідкувати за ходом останніх і будучих подій з найбільшою увагою.

І. Кедрин.

Із нор і закамарків.

На „санаційнім“ мотузку. — Вершок морального упадку. — „Обвинитель“ з „русско-аґрарноі“ „ячейки“. — „Дурневі море по коліна“. — Хто спричинив Талєрґоф і хто за нього відповідальний. — Плюгавлення памяти борців.

Ріжношерстна москвофільська черідка виходить із нор і закамарків бундючно, сміливо, розвязно, як і личить лакеям, що живляться і пучнявіють відпадками з панського стола. Особливо розвязною, навіть провокуючою стала ця національна, суспільна і політично-культурна саламаха з хвилею, коли протекторат над нею обняла „санація“ взагалі, а львівський її відтинок із послом Зд. Стронським зокрема. „Санація“ дістала цю моральну „ячейку“ „приписаних“ до „Нар. Дому“ москвофільських скакунців у спадщині по вшехполяках. „Русская аґрарная партія“ це тільки передня сторожа, льокайсько-пробоєвий рій „руського“ чи там „русинського“ табору, який став знаряддям у руках „санації“ для викликання замішання серед українського народу, для спантеличення частин селянських мас, для притягнення при допомозі жолоба розбитків москвофільської інтелігенції. А за цією „партією“ поступає весь русофільський табор, який тепе рішній курс уважає пригожим для реституції колишнього „стану посідання“.

Москвофіли, що якийсь час після війни трималися можливо поправно, свого часу зголошувалися навіть до през. Петрушевича з пропозицією спільної акції. Одначе та поправність продоржувалася так довго, як довго були сякі-такі вигляди на корисне вирішення Сх. Галичини. З рішенням Ради Амбасадорів серед „русского“ й „русинського“ табору повіяв інший вітер. Вони вернули до своєї старої льокайської ролі, до ролі нікчемного розбивацького знаряддя в чужих руках, до старої ролі провокаторів і денунціянтів та почали так ганебно освітлювати недавні події, щоби викликати якнайбільший розбрат, розвал, ненависть, боротьбу, щоби прикрасити усмішкою злорадного вдоволення макіявельське обличчя посланного їх. Відомости в польській пресі, особливо в „санаційній“, доказують, що „русскі аґрари“ вивязуються якслід із приписаної їм ролі.

Вершком морального упадку, короною запечення якоїнебудь самопошани був виступ „ржондового“ комісаря „Нар. Дому“ в Коломиї, а опісля в Липкові та піддтримка цих кастратів україножерним „Іл. Кур. Код.“ Відкриття нами їх-з'їденого обличчя цих жовняків, пасування їх-ньої ролі, спонукало Мих. Бачинського до нової „активности“, до поміщення в „санаційному“ „Дзєннік-у Львовск-ому“ нової провокації під написом „Моя відповідь „Ділу“, в якому цей „малопольський“ торреадор знову виступає на арену на втіху „своїх“ хлібодавців.

А в своїй відповіди цей льокай з закамарків своєї низької душі важиться кидати провокаторські обвинувачення, немов то

„українці на терені б. Галичини (Галичина в цього типа є „бувшою“. — Ред.) відіграли у відношенні до руского народу ролю провокаторів і денунціянтів, що хотіли створити Україну під протекторатом Австрії і що перед переслідуваннями з боку австрійського уряду боронили русинів єдино поляки“.

Одночасно цей тип робить нам закид, що з його „знаменитої“ промови пропустили уступ про те, немов то Австрія у 80-тих роках серед „руского народу“ витворила „українську партію“ не вважаючи на те, що тоді всіх українців можна було порахувати на пальцях. Другий закид це той, немов то українці спричинили переслідування москвофілів на початку світової війни, знущаючися над ними в Талєрґофі, розстрілювали „руских хлопів“ в 1919 р., що не хотіли йти до української армії і т. д.

Моральна вартість Мих. Бачинського не ставить його в ряди таких противників, яким шануючі себе люди давалиб відповідь. І не йому ми відповідаємо, а тим, що могли би бути одезорієнтовані й збаламучені провокаціями цього типа. Признаємо, що ми пропустили уступ про витворення Австрією „української партії“ в 80-тих роках — не тому, немов би в тому була якаnебудь доля правди, а тому, що... „дурневі море по коліна“. Сяк-так інтеліґентний і хоч трохи освічений чоловік повинен хоч поверховно познайомитися з національним відродженням усіх пригноблених, т. зв. неісторичних націй та з історією політичної думки взагалі й української зокрема, починаючи вибухом французької революції, бунтом декабристів, італійським відродженням, розвиваючись через „весну народів“ до нового вияву прагнень поневолених народів в рухах національних і соціяльних, в парляментарній боротьбі та завершуючись проголошенням права самоозначення

народів підчас війни та боротьбою за здійснення того права після війни. Поруч із тим розвивався український національно-культурний, національно- й соціяльно-політичний рух на всьому просторі українських земель, а його осередками були: Полтава (виступ Котляревського 1798 р.), Львів (Галицька Трійця), Київ Кирило-Методіївське Братство). Котляревський, Шашкевич, Шевченко, Драгоманів, Франко, а всі ті ступні розвитку політичної думки супроводжалися 1848 роком (проголошення „Галицькою Зорею" єдности українського народу), зростом народницького руху, поширенням всеукраїнського горизонту в 90-тих роках мин. століття, організацією новітніх політичних партій, масовими рухами культурного, політичного й соціяльного характеру, зростом українського руху в б. Росії після 1905 р. і т. д.

Не будемо того всього викладати малим і дрібним людцям. Ясно, що Австрія тут ні при чому, бо вона сама, вийшовши з метерніхівської доби, мусіла податися в 1848 р. перед новими масовими рухами, як і Росія після 1905 р. Цікаво, що donедавна наші москвофіли всіх відтінків вольно гавкали, що „українську партію" видумали і створили поляки для розбиття „єдиного русского народу", а тепер чуємо, що то Австрія втяла таку штуку і то аж у 80-тих роках мин. століття. Думаємо, що — перейшовши відповідний курс у „санаційній" школі „русіні" із закамарків „Нар. Дому" погодяться із своїми хлібодавцями, що „русинів видумав" гр. Стадіон іще в 1848 р. А до того воно йде, бо неминуче в дальшому розвитку „русско-аґрарної ідеольоґії" мусить дійти до того, що „самостійний", місцево-реґіональний „русинський рух" пропаде в польському... морі.

Так само під стрикулець „дурневі море по коліна" збудовано й другий закид про спричинення переслідувань москвофілів в 1914 році. Не виключаємо можливости спорадичних випадків денунціяції поодиноких москвофілів, одначе загал українського громадянства та українські провідні кола з погордою й обуренням відкидають низьке наклепництво „русско-аґрарних" провокаторів. Кожній тверезій людині було ясно, що з хвилею вибуху австро-російської війни наступлять арешти москвофілів. Найкращий доказ цього факт, що всі важніші москвофільські провідники, якщо тільки могли, завчасу повтікали до Росії, чим і кинули відповідне освітлення на весь москвофільський рух, поминаючи вже попередню діяльність москвофільського табору. Закид москвофільства з вибухом війни поширено на весь український нарід у межах австро-Угорщини. Наступила акція австрійських суперпатріотів жидів, відплата мадярів за приборкання мадярського повстання „жандармом Европи" Миколою І. і вкінці вілома політична конкуренція. А всі ті арешти переводив намісник Коритовський Трапилася добра нагода завдяки поведінці москвофілів розправитися з інтеліґенцією і взагалі свідомим елементом. Тільки моральний хуліґан може упрощувати цю траґедію, спричинену між іншим такими людцями як він, і звалювати її на українців. Сам-же він говорить, що українські посли інтервеніювали за талергофцями (серед яких було теж багато українців), витягаючи їх на волю з талергофського пекла. Зрештою, положення ґмінєовців мало чим ріжнилося від положення талергофців. Нинішні кацапські „обвинителі", як звичайно, йдуть по лінії найменшого опору і штовхаючи українців й українство своїм віслячим копитом бажають приподобатися своїм хлібодавцям.

Щож торкається „розстрілів руских хлопів" в 1918 р., які не хотіли йти до української армії, то такі випадки нам невідомі. Навпаки, мусимо стверджити, що все українське населення сповнило в межах спроможности свій обовязок, а величезна більшість т. зв. москвофілів (не рахуючи тих, що ховалися під крилами Денікіна) рука в руку боролася за святе право кожного народу, а деякі з них наложили головами під національними жовто-блакитними прапорами.

І памяти тих, що віддали своє життя за святу справу, не оплюгавлять своєю отруйною слиною галапасні типи, що виходять тепер із своїх нор і закамарків. Український нарід протягом свого історичного життя-буття переніс не одну хвилю „татарських людей", перенесе й цих найновіших.

Діссельдорфський опир.

Від якогось часу діються у Діссельдорфі несамовиті річи, а саме: невідомий злочинець вбиває від кількох тижнів у таємничий спосіб жінок і дітей. Досі впало жертвою цього несамовитого злочинця 19 трупів. Всі слідчі орґани напружують сили, щоби викрити злочинця, але це їм не вдається, дарма, що він засипує суд і редакції ґазет листами, в яких повідомляє про свої намічені чергові злочини, а по їх доконанні повідомляє, де, в якому місці заховані жертви його кровожадности. Справа вислідження злочинця стала в цілому світі незвичайно сензаційною та заабсорбувала уми найґеніяльніших детективів світа. — В останньому моменті прийшли вісти, що того несамовитого злочинця вже зловлено.

Комуністичні болячки.

Виключення Бухаріна з Політичного бюра комуністичної партії та його причини.

Телеграфічна агенція СРСР принесла вістку, що на одному з пленарних засідань центрального комітету комуністичної партії СРСР, який радив від дня 10. до 17. листопада ц. р. в Москві, розглядано між іншим справу правих ухильників. Провідником найновішого правого ухилу в комуністичній партії є тепер, як відомо, Бухарін. Бухаріна нібито підтримують тихо Риков і Томський. З уваги на те, що Бухарін не відступив від своеї ідеольоґії та не признав своїх помилок, пленум Центрального Комітету Компартії виключило його з Політичного бюра партії, перестеріґаючи рівночасно інших прихильників правого ухилу, що в випадку найдрібніших їх намагань вести далі боротьбу проти партії, вони підпадають партійним репресіям.

За що покарано Бухаріна виключенням з Політбюра Компартії? Ще в 1922 р. написав Бухарін наукову працю п. н. „Теорія історичного матеріялізму". Книжка ця мала вже в СРСР кілька накладів і протягом цілих шести літ ніхто з комуністів, очевидно правовірних, не звертав навіть уваги на те, що вона містить у собі ереси проти комуністично-ленінських канонів. Правда звертали свого часу увагу на „промахи" Бухаріна у цій праці Троцький і Зіновєв. Але вони, як відомо, зі своїми аргументами пізніше не встоялись, бо самі попали в „лівий ухил", голосячи „протикомуністичні ереси", які не подобались Сталінові, що мав тоді у Бухаринові свого друга і союзника. Троцького в результаті боротьби викинули з партії і зі СРСР, а Зіновєва заслали. Словом Сталін і Бухарін перемогли. Перед роком попсувалися дружні відносини Сталіна з Бухаріном і цей останній попав під партійно-ідеольоґічний обстріл Сталіна та його ґвардії.

Безпосередньою причиною до цього об-

ЛЕВ ЯСІНЧУК.

Українські переселенці в Новому Світі.

(Продовження.)

Інститути. — Програма „самостійників". — Ріжні орґанізації. — Ворожнеча.

У Канаді створилася з тих, що гуртуються при українській православній церкві орґанізація „Союз Українських Самостійників" Цю орґанізацію створено на Народньому Зїзді в р. 1927., який скликали Інститути ім. Петра Могили в Саскатуні й М. Грушевського в Едмонтоні.

Що собою уявляють ці інститути, можна мати деякий образ з таких дат: Головний Інститут, ім. П. Могили в Саскатуні-Саск., мав у минулому році 110 питомців, між тим третину дівчат. Всі питомці примішені в одному домі, очевидно окремо по полам. Між питомцями було: 22 студентів університету, 18 учнів учит. семинарії, а решта студенти „середніх шкіл".

Оплата учнів 25—27 долярів у місяць, залежно від віку й від школи, до якої питомець ходить. У пополудневих годинах від 5—6.30 ведеться окрема наука українознавства, поділена за ґрупи. В І. ґрупі вчаться читати й писати; в ІІ. — граматики, історії (української) та літератури (історія на підставі підручника проф. І. Крипякевича, а література в життєписах і виїмках). В дальших клясах те саме в поширеному обємі. Пята ґрупа, це вже семинар українознавства. В цих інститутах-бурсах стають діти свідомими українцями.

У брошурі, виданій 1928 р. у Вінніпеґу заходом Головної Екзекутиви Союза Українців Самостійників, зясувано так головні прінципи орґанізації: „а) самостійність одиниці, орґанізації й народу; б) самостійність думки й діла; в) самостійність у справах політичних, економічних і релігійних". Один з ідеольоґів тої політичної ґрупи. Мир. Стечишин пише, що „за свою засаду ми приняли самопошану, самодіяльність і самостійність". („Політичні комбінації"). Орґанізація ставить собі метою самостійність України „в її етноґрафічних межах". „С. У. С." ставить тезу, що суспільні кляси „є конечні для економічного життя і поступу людства, що кляси повстають і зникають по мірі потреб суспільного устрою", що „економічний добробут і поступ людства є результатом радше порозуміння між тими клясами, ніж результатом клясової боротьби".

Орґаном тої ґрупи є „Український Голос" у Вінніпеґу, редаґований д. Мих. Стечишином. До цієї ґрупи причисляє себе й одинокий посол до канадійського парляменту, М. Лучкович. Вона має багато національно-свідомих інтеліґентів у своїх рядах, яких виховує собі у своїх 3-ох Інститутах (ми сказали би бурсах). Провідником орґанізації є В. Свистун, ректор Інституту ім. М. Грушевського у Вінніпеґу Ман.

Комуністична партія не має великого числа членів. Багато втратила їх партія на користь національних партій, де вони тепер виступають проти комуністів. Члени тої партії здисципліновані й завзяті. Ненавидять увесь національний табор і всю національну роботу. Мають у Злуч. Державах свій денник „Українські Щоденні Вісти" і популярно-науковий журнал „Світло" в Ню Йорку, а в Канаді у Вінніпеґу „Робітничі Вісти", Фармерський Голос" і „Робітниця". Гуртуються при своїх домах, званих „робітничими".

Можнаб ще зачислити до політичної партії орґанізацію гетьманських „Січей" з центром у Шікаґо, Ілл. для Злуч. Держав, а у Вінніпеґу, Ман. у Канаді. Провідником „Січей" у Злуч. Державах є д-р Стеф. Гриневецький у Шікаґо. Тут виходить гетьманський орґан „Січ", який редаґує д-р Ів. Бодруґ. Канадійські „Січи" мають тепер окремий центр, а їх провідником д. Босий, тепер немило обжалований, що був на службі польської поліції. Орґаніз. ставить собі метою привернути на Україні гетьманат з Павлом Скоропадським. Як у проводі, так і між членами є й такі, що не впираються безумовно на Скоропадському. Ця орґанізація має своїх приклонників у деяких гр. кат. священиків в Злуч. Державах і Канаді, а серед робітництва головно в Шікаґо, Джолієт і Вес Пулман стейту Ілл.,: Дітройт і Гемтремк- Миш.; Ґери-Інд. і ще декуди розсипаних. У Канаді головно на сході.

Провідники політичних ґруп і „підґруп" закидують одні одним зловживання громадським майном, крадіж, працю на чужій службі, політичне розбишацтво то що. Одначе я маю враження, що це — наскільки йде про теперішніх активних діячів — нічим не основані закиди й обвинувачення. Це просто психоза витворена наслідком наших національних невдач, з домішкою особистих мотивів.

Зразу я не міг звикнути до тих відносин. Мені серця щеміло, коли я вислухував ріжних закидів, часом ширених навіть у лихій вірі. А маса підхоплювала їх, побільшувала й передавала далі. Особливо чіпляються за них ті, що хотіли би других скинути „з престола", що хотілиб самі там засісти, ті, що не бажалиб цього чи того між себе допустити, втриматися неверху, хочби коштом чести другого, або такі, що беруть якунебудь річ з вузького становища, з іще вужчого світогляду.

Пригадую собі, як то десь з початком другого місяця мого побуту в Америці запросило мене Т-во „Чорноморська Січ" у Ню Йорку на свій вечір. Сотник „Січи" меткий і рухливий, на імя Гриник, запросив мене, щоби я перед зібраними січовиками зясував свої дотеперішні враження з українсько-американського побуту. Це домагання мене заскочило ненадійно, непідготованого й передчасно. Я ще не знав тоді цілого життя еміґрації. Та всеж таки звертаючи увагу на одне чи друге, я оповідав зібраним між іншим таку подію, якої свідком я був, і яку особисто ліквідував:

В одному селі розтаборилися на толічці перед моїми вікнами цигани. Циганам в Австрії не вільно було продавати горівки. Але всеж таки цигани одного дня десь напилися. Прийшли в табор зі сваркою, а нарешті почали на добре битися Повисувалися з шатер циганки і почали боронити своїх мужів чи любків. За ними повибігали циганята, а не знаючи в чому річ, хопили за камінь, кусень цегли чи заліза й кидали в голови кому попало. Шатрові пси позривались з ланців і скакали на плечі — не знаю чи своїх господарів чи противників. Я додав: „Таке враження робить на мене тутешнє українське життя". Мені признавали слушність. А в мене серце ще більше щеміло на згадку, що не далеко відбігли й ми тут дома...

Як тепер справи стоять, то нема ніяких познак на те, щоб між проводами ґруп прийшло колинебудь до співпраці. Хіба би низам надоїла врешті невиправдана боротьба. Очевидно — воно пішло би зовсім інакше, якби тут, у краю прийшло до спільної мови. Та найкращим лікарем все таки лишиться .. час.

(Продовження буде.)

стрілу була стаття Бухаріна, опублікована в московській „Правді“ (органі ЦК компартії), що мала цікавий заголовок, а саме: „Теорія організованої негосподарности“. В тій статті піддав Бухарін легкій та огляддній критиці найновіший політичний курс партії у справах промислу і сільського господарства. На статтю появилися численні відповіди. І тоді доперва пригадали собі „правовірні“ комуністичні критики книжку Бухаріна п. н. „Теорія історичного матеріялізму“. По шести літах і кількох виданнях книжки дійшли вони до пересвідчення, що в книжці зле поставлена та еретично освітлена справа суспільних кляс і їхньої боротьби. Бухаринові закидують, що він взагалі сформулував саму дефініцію суспільної кляси в антимарксівському і антиленінському дусі, а наслідком того дійшов до наскрізь еретичних некомуністичних висновків про завдання й цілі клясової боротьби і вслід за тим і комуністичної клясової політики. У своїй праці Бухарін ствердив, що в робітничій державі теорія клясової боротьби доводить до заперечування цієї боротьби взагалі, бо завданням робітничої держави є довести до мирного співжиття кляс. Сталін і його тов. кажуть, що це неправда.

У 1925 р. опублікував Бухарін у газеті „Большевик“ статтю п. н. „О новой економполитике и наших задачах“. У ній написав він між іншим: „Взагалі усьому селянству, усім його верствам слід сказати: Збогачуйтесь, нагромаджуйте, розвивайте своє господарство“. Це було в 1925 р. Тепер кажуть „правовірні“ комуністичні критики, що це гасло є найбільшим і непростимим гріхом Бухаріна, бо він ним закликав до окуркулювання села, а куркулі, як відомо, це найнебезпечніша порода контрреволюціонерів для комуністів. Досі Бухарін фактично цього гасла не відкликав. Бо хоч у 1925 р. він це зробив, але тільки — кажуть теперішні критики — „формально“. А це за мало! У брошурі „Путь к социялизму и рабоче — крестьянский блок“ Бухарін написав ще й таку страшну „єрись“: „Куркулеві й куркульським організаціям нікуди буде податися, бо взагалі рямки розвитку в СРСР заздалегідь визначені ладом пролетарської диктатури і вже чималою можністю господарчих організацій цієї диктатури. Коли куркуль мимоволі є вкладником у радянські банки, коли він мимоволі починає бути звязаний богатьома відносинами з радянськими господарчими органами, — то він неминуче буде втиснений у певні рямки“. Теперішні критики Бухаріна, кажуть, що це неправда, бо куркуль все буде ворогом радянської влади і комуністів. В доказ на те наводять такий цитат з Леніна про куркулів та їх опір комуністам: „Енергія їхнього опору, саме через їхню поразку, зросла в сотні і тисячі разів... Уміліcть державного, військового, економічного кермування дає їм велику перевагу. Отже їхне значіння далеко більше, ніж їхня частина в загальнім числі людности. Клясова боротьба повалених експльоататорів проти переможного авангарду експльоатованих, тобто проти пролетаріяту, стала незрівняно лютіша. І це не може бути інакше, коли говорити про революцію, та коли не підміняти цього розуміння реформістськими ілюзіями“. (Ленін: „Економика и политика в епоху диктатури пролетариата“).

Бухарін, як ми бачимо, хоче довести до згоди кляс у „робітничій державі“, а це не тільки не вказане, але й нереальне. Комуністична диктатура такої ідилії не хоче, бо й при комуністичній диктатурі мусять бути кляси. Колиб вони щезли, тоді не треба булоб клясової політики. А щож тоді робилиб комуністи? Отже за старі ґріхи карають Бухаріна. Те, що сталося — це, очевидно, тільки початок кари. Її дальші порції і кінець ще перед Бухаріном.

СВЯТА 1. ЛИСТОПАДА.

ПІДГАЙЧИКИ, ПОВ. ЗБОРІВ.

Цього року вперше підготовили Підгайчики і Волосівка спільно листопадове свято і свято полягли в неділю дня 3. листопада. Кількатисячна маса зараз по Богослуженню, яке відправилося в парохіяльній церкві в Підгайчиках, пішла на стрілецьку могилу, що находиться на кладовищі біля церкви у Волосівцях. Там-же відбулася панахида, підчас котрої дуже гарно співав хор і грала сокільська орхестра зі Зборова під проводом диріґента п. Конопи. Панахиду відправляв о. Крохмалюк, а о. Захарчук виголосив зворушливу проповідь. А що недуга не дозволила йому голосно промовляти, то народ приноровився до цього так, що й віддиху не можна було почути. Тільки шелест упадаючого листя нагадував кожному, що нині — „День Великий“. **Зборівський.**

Криваві вибори в Мексику.

Підчас виборів президента у Мексику прийшло до кривавих заворушень, у яких згинуло 17 осіб і 50 було ранених. Ходять нестверджені відомости, що президентом вибраний Рубіо із партії б. президента Каллеса та Обреґона. Противники Рубія дуже невдоволені і поширюють вісти, що його вибрано незаконним способом, фальшивими картами.

Ювилей Д-ра Костя Левицького.

В 70-ліття уродин і 50-ліття громадянської діяльности.

Львів, 18. листопада 1929.

Нинішнього дня минає 70 літ, як у місточку Тисьмениці, в священичій сімї, побачив денне світло сеньор наших адвокатів і громадських діячів — д-р Кость Левицький. Одночасно з тим минає 50 літ його всесторонньої, багатої в плоди праці на ріжних ділянках нашого життя, що залишила по собі всюди тревалі сліди.

Після скінчення гімназії у Станиславові й університету у Львові та у Відні думав д-р Кость Левицький посвятитися науковій праці. Одначе професорський збір правничого факультету львівського університету не допустив його до катедри і не дав йому змоги ґабілітуватися на основі праці про „Руську Правду“. Це й рішило про дальший шлях діяльности ювилята: він кинувся з цілим жаром до громадянської праці.

Вже як молодий студент університету вибивався нинішній ювилят серед круга своїх товаришів-народовців своїми спосібностями і своєю рухливістю. Вже в тому часі був він одним з провідників нашого студентства і брав живу участь у тодішньому народовецькому русі. Не диво, що коли в 1884 р. основано у Львові політичне народовецьке товариство „Народна Рада“, д-р Кость Левицький став першим її секретарем.

Після отворення адвокатської канцелярії у Львові в 1890 р., розвинув д-р Кость Левицький і широку практику як оборонець в ріжних українських політичних процесах. Він виступав м. ін. оборонцем у процесі проти Корнила Устіяновича, у процесах після Баденівських виборів і масових хліборобських страйках, у процесі Мирослава Січинського і в багатьох інших.

В 1893 р. появився перший у нас „Німецько-український правничий словар“, над яким д-р К. Левицький працював кілька літ (другий наклад вийшов у Відні в 1920 р.). В тому часі писав д-р К. Л. і наукові статті на ріжні правничі теми, а Т-во „Просвіта“ видало кілька популярних розвідок його пера. В 1891 р. обняв редакцію „Батьківщини“, а небавком потім він редакцію „Свободи“ як перший її редактор. Як один з основників нашого органу містив він у „Ділі“ постійно статті на найріжнородніші теми, передовсім на теми політичні й економічні. Працював теж довгі роки у „Просвіті“, був основником і першим секретарем ремісничого т-ва „Зоря“, ініціятором оснування ремісничо-промислової бурси у Львові і т. д.

Як один з основників націонал-демократичної партії став він у 1899 р. заступником голови в Народньому Комітеті і з цього часу в його руках опиняється майже всеціло не тільки політичний, але й економічно-фінансовий провід українського життя в Галичині. В 1905 р. вибрано д-ра К. Левицького головою Нар. Комітету і на цьому становищі він був до 1919 р. Розуміючи вагу економічної праці, розвивав він завсіди широку активність в напрямі економічної розбудови нації.

В. К. 2)

На конґресі в Люнді.

Програма. — Славянознавство. — Знайомства. — Праський університет.

В перший-же день (понеділок), зявившись у Конгресовому бюрі і виконавши усі формальности, я встиг оглянути ціле місто. Можна сказати, що місто це служить тільки додатком до університету. Всі великі, гарні, старі і нові будівлі це університетські будинки, шпиталі або клініки, бібліотеки, лябораторії, інститути, парки, як напр. ботанічний парк з астрономічною обсерваторією. Більшість професорів має свої власні домики, дуже гарно, привітливо і з смаком побудовані і обставлені, з садочками доокола; це маленькі віллі.

Конгрес відкрив у вівторок, 27. серпня в університетській авлі в 9. год. 30. мінут рано шведський коронний принц, який прочитав відповідну промову по-англійському. Потім ішла передмова п. Моберга, ректора люндського університету і президента організаційного комітету. Потім промова делегата найстаршого університету, проф. Гільберта з Парижу, а потім промова проф. Е. Леманна.

Після цього почалися засідання секцій в 11. год. до обіду і в 2. год. 30. мін. після обіду. А в 7. год. 30 мін. бенкет в „Академіска Ференінген“, себто в академічній столовці, в присутности кронпринца.

В середу, 28. серпня, засідання секцій, як звичайно, а в перерві між ними проф. Врангель щодня водив аматорів з поясненнями по катедрі. В середу-ж в 6. год. 30. мін. дали в катедрі концерт.

В четвер, 29. та сама програма, що й щодня, тільки в авлі університету в 5 год. веч. відбулося засідання закриття конгресу і призначення нового конгресу за 4 роки в Берліні, при чому на закінчення сказав промову п. Ліндскоґ, міністр освіти. А в 6. год. 45. мін. організаційний комітет повіз нас в Берред, на беріг моря, щоби почастувати нас вечерею.

В пятницю, 30. серпня в 10. год. подорож по околиці на автах, а потім обід у Мальме в Кунгспаркен, себто приняття в міському садку президентом міста бароном Камелем і оглядини Мальме.

Секцій було 8: 1) Загальні питання; 2) Релігії диких народів і фолькльор; 3) Єгиптяни і старовинні семіти; 4) Греки і римляни; 5) Германці, кельти і словяни; 6) Іран, Індія і далекий Схід; 7) Іслям; 8) Будизм і християнізм.

У перший-же день рано відбулися наші реферати в 5 секції і взагалі словянські. Це були: В. Щербаківський: „Останки первісної релігії на Україні“ (німецьк. мовою). І. Мірчук: „Месіянізм у словян“ (нім. м.). В. Чайканович (Сербія): „Кілька характеристичних рис старосербської релігії“ (нім.).

У середу в І. секції відбувся реферат Д. Чижевського: „Рослина як релігійний символ“ (нім.). Мав бути росіянин А. Флоровський з Білгороду, але не приїхав. Його реферат мав бути такий: „Культ святого Вячеслава, чеського князя, в Росії“ (франц.). С. Чарновскі (Варшава): „Бог творець полінезійських космогоній“ (франц.) в 2. секції, і він-же в 5. секції „Мітичний дик галійців і бретонців мешканців острову“ (франц.) і пані Вільман-Грабовська з Кракова: „Ідея атмана серед браман“ (франц.). (Чи був п. А. Клявек зі Львова, не знаю, а мав читати: „Небо як біблійний осідок душ“ (франц.).

На зїзді було дуже багато цікавих докладів, але звичайно слухати їх всіх нема фізичної можливости одночасно у 8-ох секціях. Головна вага всяких конгресів полягає в нових особистих знайомствах. Спеціялісти пізнають ближче один одного, вступають у листування, помагають один одному. Наші вчені завели теж немало знайомств, обмінялися відбитками праць. Проф. Мірчук через нових знайомих звязав наш університет з багатьома іншими, предложивши обмінюватися взаїмно виданнями нашого університету з чужими, не тільки зі шведськими, але й іншими.

Дехто з учених може вперше почув від нас про істнування України і про те, що наука у нас розвивається, що ми зовсім не москалі і нічого спільного не маємо з ними. Але організатори конгресу дуже добре знали і про Україну і про наш університет, багато ліпше і більше, ніж наші люди напр. з Галичини або Волині, які не знають і не цінять значіння нашого університету, який єдиний на цілім світі є справжнім національним університетом, бо може цілком свобідно висловлювати наукові думки про Україну і власне посувати наперед науку про неї, свобідно доводити, що вона була і є цілком окрема одиниця, у всіх відношеннях умінна від сусідів. І наш університет справді у чужих має далеко більше признання і розголосу ніж у своїх.

Відкриття конгресу відбулося у вівторок, 27. серпня. На відкриттю був присутний і кронпринц з жінкою, який відкриваючи його сказав гарну промову і привітав конгрес з побажанями йому успіху. На цьому відкриттю співав студентський хор і розпорядчиками були студенти з великими жовто-синіми відзнаками, і, як на наших весіллях старости, зі жовто-синіми відзнаками через плече. Очевидно походження цього звичаю те саме в обох країнах. У розпорядчиків дрібніших тільки жовто-сині круглі кокарди на лівім боці.

(Продовження буде.)

Його заходом основано в 1899 р. Краєвий Союз Кредитовий (нині: Центробанк), при його актив- вій співучасти повстали і Краєвий Союз Реві- війний, і Краєвий Союз Молочарський і Україн- ська Щадниця в Перемишлі, і Земельний Банк Гіпотечний і ін.

При перших загальних виборах до австрій- ського парляменту (1907 р.) вийшов д-р К. Л. по- слом з виб. округа Бережани-Рогатин. В най- ближчому році став він теж послом до галиць- кого сойму. Від 1909 до 1916 р. був він головою Українського Клюбу у віденському парляменті і головою Українського Соймового Клюбу (до ви- буху війни). З початком війни станув на чолі Головної Української Ради у Львові, а опісля Загальної Української Ради у Відні (1915-1917).

З днем 1. листопада 1918 р. став д-р К. Ле- вицький премієром Державного Секретаріяту З. У. Н. Р., а від 1920—1924 р. працював закордо- ном (спершу як уповноважений Галицького Уря- ду для преси і пропаганди, а потім як уповнова- жений для закордонних справ). У тому часі брав участь у ріжних переговорах в справі долі Схід- ної Галичини (Рига, Союз Народів), стоячи на чолі галицької делегації. Після акту з 14. бере- зня 1923 р. і після ліквідації установ Галицько- го Уряду у Відні повернув д-р К. Левицький в липні 1925 р. до Львова, де відновив знову адво- катську канцелярію і забрався до давньої праці на економічно-фінансовому полі, яку він, поруч освітньої праці, уважав завсіди основою для е- манципаційних змагань нашого народу.

Крім праці в Центробанку, де ювилят є голо- вою, проводить він теж в Союзі Українських А- двокатів та редагує його орган „Життя і Право". Позатим працює і в інших наших центральних установах чи то як член надзірних рад, дирекцій, чи як член ревізійних комісій. Незалежно від то- го всього видав він в останніх роках два спорі томи „Історії політичної думки галицьких укра- їнців від р. 1848 до 1914" і три томи „Історії ви- звольних змагань галицьких українців " рр. 1914—1917" (третій том, що закінчиться бере- стейським миром, кінчиться друкувати). Після того має ще вийти історія боротьби за україн- ську державність в Галичині, над якою ювилят саме тепер працює.

Отсе тільки в найзагальніших рисах начер- чений образ діяльности й заслуг д-ра К. Ле- вицького, що вяже своєю особою розвиток нашо- го національного життя протягом останнього 50- ліття, лишаючи на кожній його сторінці не- стерті сліди своєї невсипущої, повної енергії праці.

•

В суботу 16. ц. м. відбулося у Львові скромне свято-ювилей 70-ліття уродин і 50-ліття грома- дянської діяльности д-ра Костя Левицького. Свя- то це підготовив з доручення Союзу Українських Адвокатів і центральних економічно-господар- ських установ окремий комітет у складі: д-ра М. Волошина, дир. М. Заячківського, дир. Ю. Пав- ликовського, дир. Я. Колтунюка і д-ра А. Говя- ковича.

Свято відбулося в салях Центробанку, де точно в год. 6.30 вечером зібрався Союз Україн- ських Адвокатів на своє святочне засідання. До ювилята промовив I. віцепрезидент С. У. А. д-р М. Волошин, що підніс заслуги голови С. У. А. як адвоката і громадянина. По тій промові увій- шли на салю представники наших економічних, освітньо-культурних і наукових установ. Пер- ший привитав ювилята сен. В. Децикевич іменем Т-ва „Просвіта", по нім виголосив привітну про- мову в імени наших економічних установ голова Ревізійного Союзу Українських Кооператив Ю. Павликовський. Промовляли ще іменем Рідної Школи дир. І. Кокорудз та іменем Наук. Т-ва ім. Шевченка акад. К. Студинський. Відповідає усім промовцям ювилят, зазначуючи, що він брався до кожної праці, яку вважав за важну й хосенну для нашого народу. Він не мав ні часу ні змоги спеціялізуватися, в його діяльности бу- ли може й інші недостачі; на всякий випадок йому присвічувала при кожній праці одна-оди- нока думка: добро і щастя українського народу. Цю промову нагородили присутні бурливими оплесками, а крім того представники наших еко- номічних установ вручили ювилятові свій дар: дорогоцінний сервіс на 12 осіб.

Після того в реставраційній салі Народньої Гостинниці відбувся бенкет, на якому промовляв як перший II. віцепрезидент С. У. Г. д-р М. Глуш- кевич, а потім о. кан. Д. Лопатинський, д-р Р. Перфецький, д-р Лев Ганкевич, д-р Ст. Федак, д-р К. Студинський і дир. Ю. Павликовський. Після відчитання численних привітів і телеграм (м. ін. привіт від Видавництва „Діло") промовив ювилят, що дякував учасникам і всім тим, що згадали його в дні ювилею та вніс тост на честь загально-національного обєднання в руки голо- ви УНДО д-ра Дмитра Левицького. Непримуше- но-веселий настрій на бенкеті піддержував теж на швидку руку зорганізований хор, що проспі- вав цілу низку пісень під батутою д-ра М. Во- лошина.

Радянська Україна.

Перед виставою першої галицької опери Анатоля Вахнянина „Купало".

З радянської преси довідуємося, що в харківській державній опері вже від довшого часу підготовлюють до вистави оперу, твір пок. Анатоля Вахнянина „Купало". У виставі візьмуть участь першорядні сили, а саме: в ролі Одарки виступить артистка Литвиненко-Вольґемут, Степана Мих. Голинський, Омара барітон Будневич, Максима бас Поторжинський, Галі Дніпровська, Муезіна Волинець, трьох евнухів Калюжний, Пілліпна і Оловейнікова. Диріґувати буде капельник Марґулян. Режисерує оперу Сергій Каргальський. Декорації оформлює головний художник Петрицький.

Щоби познайомити публику з оперою і викликати зацікавлення широких мас, виступили перед кількома днями в найбільшому харківському клюбі „Металіст" артисти Литвиненко-Вольґемут, Дніпровська, Голинський, Поторжинський, Будневич з важнішими оперовими аріями з „Купала". Публики було дуже багато. Арії викликали правдиве захоплення. Оперу оцінено як прекрасний музичний твір. Є надія, що опера буде мати успіх, й усі артисти поставились до неї дуже уважно. Художник Петрицький придумав влучне сценічне оформлення і намалював гарні пляни на костюми. Всі костюми будуть нові. Режисер Каргальський, один з найкращих мистців на цьому полі має з артистами що дня сценічні проби, а головний диріґент Марґулян співанки. Около 20-го листопада почнуться вже проби на сцені з орхестрою. В день премієри, яка відбудеться дня 2. грудня в год. 7 (час середньо-европейський) вечером, буде дирекція опери передавати „Купала" на довгих хвилях радія (1304), щоби на широких просторах українських земель можна було оперу почути.

Памятайте про українських інвалідів! Впишіться в члени Українського Т-ва Допомоги Інвалідам у Львові.

Жалюгідні події перед Волоською церквою у Львові.

Москвофільські студенти спричинниками палочних авантюр.

В неділю, 17. листопада ц. р. мали місце перед Волоською церквою при вул. Руській жалюгідні події. Вже перед 9-ою год. ранку явилося в Волоській церкві 8—10 москвофільських студентів, які своїм визиваючим поведенням звернули на себе загальну увагу присутніх громадян. Ці москвофільські молодці прийшли до церкви з грубими палками і заховувались явно провокаційно, з чого можна було виносити, що підготовляються до якоїсь авантюри. Українські студенти зібралися були в притворі. Коли при кінці Богослуження хор почав співати пісню-молитву „Боже Великий", тоді москвофільські студенти подалися з церкви до притвору, попідносивши ще в церкві перед порогом свої палиці до гори. Ясно, що вже готовилися до нападу. В притворі повстало через те замішання. Українські студенти пропустили войовничих „юношів" на вулицю, а там перед церквою прийшло до бійки. Метушня тривала доволі довго. Вкінці інтервенювала поліція, що кількох учасників сутички притримала. По переслуханні на поліції їх випущено на волю. В часі бійок ранено двох студентів, яких заосмотрило ратункове поготівля.

На марґінесі цих сумних подій слід зазначити, що москвофільство останніми часами стало взагалі незвичайно войовничим і агресивним. Причина цієї „животности" москвофільства загально відома. Про неї ми писали вже нераз при іншій нагоді. В даному випадку дразнить їх нібито українська молитва, проти якої вони демонструють аж палками. Алеж не можна допустити до того, щоби гурток москв. міг собі дозволяти на такі демонстрації та ображувати таким чином релігійні і національні почування українського населення Львова. Тут компетентні церковні чинники повинні ужити всіх заходів, щоби на будуче до подібних випадків не допустити. Загально відома річ, що галицькі москвофіли здавен-давна були пропаґаторами російського православія на терені Сх. Галичини і що їм все залежало на тім, щоби в прилюдній опінії понизити нашу греко-католицьку церкву і духовенство. В даному випадку мали вони це саме на меті.

Польська преса рострубіла ці події до величезних розмірів і вреферувала їх у прихильному для москвофілів освітленні. „Старорусини" — мовляв — падуть жертвою „зненавиджених народом" українців. Попри те подала польська преса фальшиву вістку про те, немов-то у подіях під Волоською церквою брала активну участь українська середньошкільна молодь. Тимчасом це не відповідає дійсности. В ці події були замішані виключно студенти вищих шкіл.

Ревеляції премієра Світальського.

Відчит прем. Світальського у варшавській Фільгармонії будить щораз більше заінтересування у всіх політичних групах. Панує переконання, що відчит принесе деякі ревеляції щодо дальших плянів уряду у справі ревізії конституції. Ендецька преса у Варшаві нарікає, що редакції опозиційних ґазет не дістали білетів на відчит і висловлюють підозріння, що опозиційним журналістам вступ на відчит буде заборонений.

Антисемітські авантюри у Празі.

На німецькім університеті у Празі прийшло до бійки між студентами жидами і німецькими націоналістами, які намагались викинути жидів зі саль і при чім потурбували декілька жидів студентів. Так само на вулицях прийшло між жидами і німцями до бійки, через яку арештовано 15 осіб. Виклади перервано.

Вальдемарас буде викладати у Вильні?

З Риги прийшла непотверджена досі вістка, що б. литовський премієр Вальдемарас задумує старатися про посаду професора на університеті у Вильні і що польський уряд не противився б віздові Вальдемараса до Польщі.

На православя.

Частина населення села Туря Горішна у Старосамбірщині покинула гр.-катол. обряд і перейшла на православя. До села приїхало двох православних священиків Лев Тимчишин і Петрушевич, які переняли церковні будинки і минулої неділі відправили перше богослуження.

Каден Бандровський і в Лодзі не мав щастя.

Польський письменник Каден Бандровський, якого виклад так неприхильно приняло місто Познань, приїхав до Лодзі, де виголосив відчит „Боротьба за нову жінку". Публика привитала прелеґента окликами: „Геть з жидами! Геть із комуністичною пропаґандою" і почала співати „Боже цось Польске" і „Роту". Відчит перервано, а поліція арештувала 3 особи.

Біржа.

Гроші.

Американський долар 8·89·50—8·90·00, канадійський долар 8·81·50—8·82·00, чеська корона 0·26·33—0·26·66 австрійський шілінґ 1·25·00—1·25·50, румун. лей 0·05·00—0·05·25, француський франк 0·34·50—0·34·75, швайцарський франк 1·71·50—1·72·00, фунт штерлінґів 43·60·00—43·80·00, радянський червінець 17·00—17·50, німецька марка 2·13·10—2·13·25

Золото: 20 корон 36·30·00—36·36·00, 20 франків 34·20·00—34·50·00, 20 німецьких марок 42·00·00—42·40·00 10 російських рублів 46·00·00—46·40·00.

Срібло: Австрійська корона 0·62·50—0·63·50 5 австрійських корон 3·24·00—3·30·00, австрійський фльорен 1·62·00—1·65·00, російський рубель 2·60·00—2·65·00, копійки за рубель 1·30·00—1·35·00

Збіжа.

Пшениця двірська 36·25—37·25, пшениця селянська 32·75—33·75, жито галицьке 23·50—23·50, ячмінь галицький броварняний 00·00—00·00, ячмінь на мливо 15·80—19·50, ячмінь пастівний 20·00—21·00, овес галицький 20·25—21·25, кукурудза румунська 24·50—25·50, бараболя промислова 3·75—4·25, фасоля біла 80·00—95·00, фасоля кольорова 40·00—50·00, фасоля краса 53·00—55·00, горох пів-Вікторія 40·00—45·00, горох пільний 29·00—32·00, бобик 28·50—29·50, мішанка паст. в зерні 00·00—00·00, вика 31·50—32·50, сіно солодке враєве прасоване 8·50—9·50, солома прасована 5·00—6·00, гречка 24·25—26·75, льон 67·00—69·00, лубін синій 00·00—00·00, ріпак озимий 66·50—67·50, мука пшенична 40 прц. 00·00—00·00 мука пшенична 65 прц. 66·00—67·00, мука житна 70 прц. 40·00—41·00, грисік кукурудзяний 00·00—00·00, мука кукурудзяна 00·00—00·00, отруби житні 12·50—13·00 отруби пшеничні 13·25—13·75, крупи гречані 51·50—53·50, пшоно 00·00—00·00, крупи ячмінні 38·00—39·00, пенцак 36·00—37·00, просо краєве 28·25—29·25, макухи льняні 41·00—42·00, мак синій 120·00—130·00, мак сивий 80·00—90·00, конюшина червона 125·00—135·00.

Боротьба з опозицією у Польщі.

Розбитий конгрес „Пяста" в Познані. — Розвязані збори „Стронніцтва Хлопского" у Львові.

Дня 17. п. м. у Познані відбувався конгрес „Пяста" у якому взяло участь майже 2000 осіб. На конгрес приїхав і презес „Пяста" посол Вітос і декількох інших послів того угрупування. У хвилині, коли промовляв посол Собяк, до салі вдерлася боївка „Стшельца", яка почала стріляти з револьверів і поранила посла Нусека. Презес „Пяста" Вітос утік зі салі і віче розвязала поліція. Члени організації „Стшелєц" обкидали президію віча гнилими яйцями і викриками „Ганьба Вітосові!" „Геть з ним"!".

Прийшло до бійки кріслами між учасниками віча і членами „Стшельца". Посол Міхалкевич почав кричати: „Геть з урядом!", за що члени боївки накинулися на нього і хотіли побити, але під охороною поліції Міхалкевич вийшов зі салі.

Підчас бійки кріслами було кілька осіб поранених, після чого поліція розвязала конгрес і приневолила учасників покинути салю.

Тогож самого дня у будинку бувшого сойму у Львові відбувалися довірочні збори делеґатів „Стронніцтва Хлопского" при участи послів Домбського, Рої, та Бриля. На зборах було присутніх майже 300 осіб. Підчас нарад на салі явилися представники поліції і почали контролювати леґітимації учасників зборів.

Присутні почали протестувати проти цеї контролі та кидали оклики, звернені проти теперішньої влади в Польщі. Посол Домбський виступив з промовою атакуючи поведінку представників влади. Поліція перешкодила дальшим нарадам і розігнала учасників зборів. Кілька осіб пробувало ставити поліції спротив, за що були арештовані.

На економічні теми.

Ще на тему: Український банк в Америці.

(Замітки в дискусії.)

У своїй відповіди на дискусійні статті, оголошеній в „Ділі" (ч. 236. з 23. жовтня 1929.) розправився зі мною п. д-р Ґалан незвичайно коротко й дотепно. Зарозумілим жестом стопроцентового американця і старого банкового практика, який — мимоходом кажучи — щойно недавно покінчив студії в Праз, назвав мої міркування на згадану тему нереальними, мовляв, тому, що я необзнайомлений з американським життям. Але не завдав собі навіть стільки труду, щоб, як цього кожна серіозна дискусія вимагає, показати, в чім саме та нереальність криється, в чім мої думки на основання українського банку в Америці так діяметрально ріжняться від практик амер. господарського життя? Якщо д-р Ґалан виступає перед суспільністю з такими важними й далекосяглими проектами, то мусить уміти боронити свою концепцію річево й льоґічно, а не ховатися за авторитет свого американізму.

Коли свого часу я приняв в основу своїх міркувань, що 200-міліоновий банк, якого співвласниками по проекту шан. автора ми так легко моглиб стати, має 100 міліонів акц. капіталу, а в дійсности той банк має всього 5 міліонів акц. капіталу, то це „хибне заложення" самої сути річи ні в чому не зміняє. І при 5-міліоновім акц. капіталі не зискалиб ми проектованої операцією більшости, а з тим і впливу на діяльність та політику банку, що врешті вже й сам автор признає, але рівночасно додає, що повна контроля банку нам у перших хвилях і не конче потрібна. Може шан. автор пояснив би ближче спосіб, як він собі представляє працю банкового капіталу в користь наших економічних інтересів, коли зрікаться, хочби і в перших хвилях, проводу й контролі над тим капіталом? А в який спосіб ми моглиб пізніше, по тих „перших хвилях", зискати вплив на діяльність банку? Маю враження, що шан. автор сам не здає собі справи, в який спосіб у витворених обставинах це могло би статися, коли такі важні, основні проблеми вирішує лише коротким, неясним реченням. Ні хвилини не хочу сумніватися, що наш автор є першорядним банковим фахівцем і знаменито орієнтується в амер. банкових відносинах, але не розумію, чому не визнає ріжниці між акц. капіталом і майном банку (амер. означення: capital surplus and undivided profits), депозитами і біляновою сумою (амер. означення: total resources), між номінальною вартістю акції і її біжучою курсовою ціною. Неточність в уживанні тих ріжних понять викликає в своїхназах часті баламутства. Шан. автор твердить, що на 72 міліярди банкового майна в Америці лише 6 міліярдів, себто 8·34%, припадає на акц. капітал, а все інше — це депозити. А свого власного майна в формі ріжних резерв, фондів і інших рухомих та нерухомих маєткових частин амер. банки не мають жадного? Депозити — це звичайні пасива, зобовязання банку, не його маєток і на курс його акцій не мають найменшого впливу. Це чуже майно, яким банк лише до якогось часу орудує. А коли білянсові суми амер. банків складаються лише з акц. капіталу і депозитів, а всі інші прибутки є рік-річно до цента виплачені акціонарям у формі дивіденд, то як вияснити ту високу внутрішню вартість амер. банкових акцій, що її подають амер. статистики?

Дальше шан. автор твердить, що саме в тій пропорції акц. капіталу до майна банку (5,000.000·— : 200,000.000·—) лежить та користь, на яку він вказував, бо маючи акцій на один міліон долярів, ми малиб 1/5 акц. капіталу 200 міліонового банку. Що таке твердження нестійне й баламутне, докажу числами: згаданий банк має 5 міліонів долярів акц. капіталу, а на той капітал мусіли бути видані акції. Кілько тих акцій було видано і яка була їх номінальна ціна, шан. автор нам не зрадив. Візьмім тому для кращого вияснення кілька заложень. Можливо, що тих акцій був 1 міліон по ном. ціні дол. 5·—, можливо, що 500.000 по ном. ціні дол. 10·—, можливо, що 100.000 по ном. ціні дол. 50·—, можливо, що 50.000 по ном. ціні дол. 100·—. Нинішня біжуча курсова ціна акцій того банку є по заподаниям самого автора приблизно дол. 200·— за одну. Значить: за 1 міліон долярів ми моглиб купити всього 5.000 акцій, підчас коли при ном. ціні дол. 5·— за акцію одну пяту часть акц. капіталу творить щойно 200.000 акцій, за які по курсі 200 долярів ми мусілиб заплатити не один міліон, але цілих сорок міліонів долярів, при ном. ціні 10 дол. за акцію одну пяту часть акц. капіталу творить щойно 100.000 акцій, за які по курсі 200 долярів ми мусілиб заплатити вже лише 20 міліонів дол. і т. д. (ном. ціна дол. пять міліонів долярів і т. д. (ном. ціна дол. 50·— 1/5 акц. капіталу 20.000 акцій à дол. 200·— коштувалаб чотири міліони долярів, ном. ціна дол. 100·— 1/5 акц. капіталу 10.000 акцій à дол. 200·— коштувалаб два міліони долярів). Концепція така булаб лише тоді можлива, колиб акції банку, який має 5 міліонів акц. капіталу і 200 міліонів майна, ти могли купити по ном. ціні або під парі, що є абсурдом.

Цікаве є також побажання автора, щоб краєві економісти вказали амер. землякам реально, в чому саме булиб користи для амер. капіталу, інвестованого в українськім банку? Невжеж той банк має бути заложений лише й виключно на те, щоб вільні амер. капітали знайшли місце корисного ульокування, щоб діяльність банку мала лише одиноку ціль: осягнути якнайбільші зиски і виплачувати акціонарям стопроцентові дивіденди? На мою думку головною метою такого банку мусілоб бути економічне відродження і піднесення українського народу по обох сторонах океану, а проблема зисків мала би прийти щойно в другій черзі. Далеко кращим завданням краєвих економістів було би вказати реально, які користи приніс би такий банк не інвестованому капіталові, але цілому українському господарському життю.

Інж. М. Колтунюк.

НОВИНКИ

— **На волі.** Нас повідомляють, що п. Іван Корчинський з Галича вийшов 14. ц. м. на волю зі станиславівської тюрми (за кавцією), перебувши там майже місяць. Враз з ним вийшло останніх 3-ох обвинувачених. Відповідатимуть з вільної стопи.

— **Крівaве весілля.** На весіллі у Раківци пов. Підгайці, прийшло між парубками до бійки, яка скінчилась стріляниною з револьверів. Парубок Францішок Моравський був тяжко ранений кулею. Деякі стріли були звернені проти поліціянта Міхалькевича, котрий намагався припинити бійку. По весіллі арештовано Петра Шуляка, Григорія Плотицю, Станислава Грицишина і Михайла Завислянського за участь у бійці.

— **Самогубство робітника.** Залізничий робітник Володислав Каспрів, батько 2 дітей, скочив під поїзд і згинув на місці. Причиною самогубства були важкі матеріяльні умови життя.

— **Із хроніки вбивств.** В Озерянах, пов. Борщів убив Михайло Ястрібський свого товариша Осипа Майданюка. Треба згадати, що вбивник має заледви 15 літ життя. Його арештовано і відвезено до вязниці в Борщеві. — У селі Шлезаки, в Камінеччині арештовано Бронислава Малиновського, якого обвинувачують в убивстві Михайла Кілянського. — У тім-же повіті, в селі Кольонія Осип Мâнарчик пробив ножем Осипа Недоїду, який помер.

— **З судової салі.** На днях у львівськім суді відбулася розправа проти Олекси Адама і його брата Романа, обвинувачених в убивстві парубка Миколи Коваля із Поляни біля Львова. Обвинувачені мали особисті парубоцькі порахунки з Миколою Ковалем і одного вечора напали на нього та так побили лопатою по голові, що Коваль по 8 днях помер. За злочин убивства засуджено Олексу Адама на півтора року вязниці, а його брата Романа на 8 місяців. Боронив д-р Давидяк.

— **Трагедія учня.** У Тарнові кинувся під поїзд учень VI кляси ґімн., Александер Войтасевич і згинув на місці. Батько його довідавшись про смерть сина, збожеволів із розпуки, а мати важко занедужала. Причина самовбивства учня була така: Не зважаючи на заборону шкільної влади ходити учням до кінотеатрів, Войтасевич пішов оглянути фільму „Буря над Азією". Один із професорів побачив його в кінотеатрі загрозив, що за те Войтасевич буде виключений з ґімназії і доніс директорові про той факт Войтасевич так злякався погрози, що скочив під поїзд.

— **Гіпохондрія Ількова.** „Ілюстровани Курер Цодзенни" пише, що на стації у Конюшках стався такий „таємничий" випадок: До бувшого посла, а теперішнього капеляна у Лодзі Ількова приступило кількох незнайомих молодиків і попросили в нього вогню до папіроски Підчас запалювання сірника, один з тих підозрілих типів тримав у руці якийсь предмет, що видавав таємничі шелести (?!). Зараз після цього Ільків занедужав і до нього покликано лікаря. Ільків сказав одному журналістові, що випадок у Конюшках це перший сиґнал з боку українських тайних організацій, які погрожують тим чином бувшому послові за його уголову політику супроти Польщі. Але тому, що особою Ількова вже давно не цікавиться українська суспільність, то реveляції того бувшого посла є плодом звичайної гіпохондрії.

— **Жнива туберкульози в Польщі.** На днях у Кракові відбулося засідання „Товариства для боротьби з туберкульозою", на якому прочино статистику жертв тої недуги: За останніх 6 літ у Польщі померло на туберкульозу майже пів міліона осіб, то значить 60 тисяч більше, як на всі інші недуги. Стверджено, що всі санаторії у Польщі мають приміщення заледви для 6.000 туберкулічних і тому санаторії не в силі виповнити свого завдання, у той час, як мала Австрія має приміщення у санаторіях для 13.000 осіб хорих на туберкульозу.

— **Ріжні вісти.** В Кракові впав невеличкий сніг, який дуже скоро стопився. — На шляху Броди-Заболотів робітник Филип Ковалюк вискочив підчас руху із поїзду і так нещасливо, що був смертельно ранений і помер. — У Новім Йорку бандити напали в білий день на головний банк й ограбили 13.968 долярів. — У Дісельдорфі арештовано бандита, який досі убив 19 осіб. — У Ґрацу арештовано комуністів Чабрана, Авста і Юліча та Гірцера за поширювання комуністичних летючок. — В Айзенаху (в Австрії) підчас зборів організації купців вибухла у будинку пожежа і охопила салю, де були збори. Підчас панічної утечі зі зборів декілька осіб було поранених. — Німецький вчений Герцфельд найшов у Персії нові руїни міста зперед 1000 літ перед Христом, а на тих руїнах написи староперською мовою. — У Відні арештовано кількох злодіїв, що хотіли обікрасти гробницю сина Наполеона I, який, як відомо, похоронений у віденськім костелі оо. Капуцинів. — В околиці Беллюно в Італії упали великі сніги, які перервали комунікацію. Такіж сніги упали у Тоскані.

— **Вміє на память „Фавста".** Учень VI. кляси віденської ґімн. Адольф Зайдель має таку знамениту память, що протягом 5 місяців вивчив на память цілого „Фавста". На днях у Відні відбудеться вечірка, на якій цей учень має декламувати цілий цей архитвір Ґетого.

— **З наукового життя за кордоном.** Засідання ч. 169 Українського Історично-Фільольоґічного Товариства в Празі буде у вівторок, дня 19. листопада в год. 3.30 в помешканні Клементінум ч. 11. Порядок дня: 1. Дискусії про працю лінґвістичної секції зїзду словянських фільольоґів у Празі (докінчення); 2. Сірополка, С. О.: „Праця бібліоґрафічних комісій і педагоґічної секції зїзду"; 3. Омельченка, Г. В.: Перші редакції „Хрещення св. Володимира" Карла Гавлічка-Боровського. Для гостей вступ вільний.

— **Малярська Вистава праць учнів арт. маляра О. Новаківського відчинена від 7. до 21 листопада 1929 р. в салі Акад. Дому — Супінського 21, від год. 10—16. Участь беруть В. Гриценко, Я. Городинський, О. Друченко, В. Іванюк,Ст. Лущик, М. Мороз, Г. Смольський і Р. Чорній.**

970 7—10

Відозви й комунікати.

Збірка жертв на УКТОДІ

Дозвіл на тридневу збірку жертв у повітах львівського воєвідства в днях від 1. до 3. грудня ц. р. на інвалідів УГА. одержало Українське Товариство Допомоги Інвалідам у Львові. Дотичний акт, доручений Львівським Городським Старостом з дня 6. листопада 1929 р. Ч. Ст. 1557/29, звучить в перекладі:

„До заряду Товариства „Українське Товариство Допомоги Інвалідам" у Львові, вул. Руська Ч. 3. — Уряд Воєвідський у Львові рескриптом з дня 31. X. 1929 р. Ч. БП. 72/квест. дозволив Зарядові Товариства під назвою „Українське Товариство Допомоги Інвалідам у Львові" на уряджения однодневної замкненої уличної збірки в дні 1. грудня 1929 в місті Львові, як теж **тридневої** отвертої збірки датків на збіркові листи у львівському воєвідстві з виїмком міста Львова, в часі від 1—3. грудня ц. р. включно на передбачені статутом цїли повищого Товариства під такими умовами:

1) Улична збірка в місті Львові буде відбуватися тільки до замкнених пушок. Столики, при яких будеться приймати жертви, будуть уставлені при церквах, згл. при освітніх українських (в ориґ.: руських) льокалях; збирання датків не буде відбуватися від дому до дому. Особи, що будуть займатися збіркою, будуть заосмотрені у відповідні леґітимації, видані Зарядом Товариства і відимовані Львівським Городським Старостом. Рівнож ці особи не матимуть жадних демонстраційних відзнак. Відзнаки-ж, припинані публиці, жертвуючій датки, повинні містити тільки напис: „Збірка на цїли Українського Товариства Допомоги Інвалідам у Львові".

2) Кожна складкова листа повинна бути заосмотрена порядковим числом, печаткою Товариства та підписом голови і секретаря. Без апробати Городського Староства не вільно уміщувати на збіркових листах ніяких гербів, написів, пропаґандового мотта і т. п.

3) У збірковій листі повинна бути подана дата і число оцього рескрипту, дозволюючого на збірку.

4) Товариство обовязане вести точну евіденцію збіркових лист та осіб, що займаються збіркою.

5) Особи, що займаються збіркою, будуть мати леґітимації з фотографією, видані Головною Радою Товариства і потверджені дотичним Староством, або й леґітимацію без фотографії, одначе важну тільки разом із „особистим доводом" або з польським паспортом, а будуть мати повище згадану збіркову листу, на котрій жертва повинна бути негайно записана чорнилом або чорнильним олівцем самим жертводавцем, а коли він неграмотний, то збірщиком у присутности жертводавця.

6) Особи, що займаються збіркою на збіркові листи, не будуть мати ніяких демонстраційних відзнак.

7) Кожний льокальний комітет обовязаний зголосити наперед дотичному Староству початок тридневої збірки найпізніше три дні перед її початком. Натомісць по укінченню збірки повинен комітет протягом 8 днів подати до відомости дотичного Староства вислід збірки та виказатися зі способу ужиття зібраних датків.

8) Загальний вислід збірки повинен Головний Заряд Товариства протягом одного місяця оголосити в однім у Львові виходячім українськім деннику, котрого один примірник враз із подрібним звітом зі збірки та зі способу ужиття зібраних фондів враз із виказом розісланих збіркових лист і з вичисленням незвернених Товариству лист та двома формулярами зужитих збіркових лист предложить Товариство Воєвідському Урядові.

Про це ПТ. повідомляю і взиваю до точного принноровлення до повиших умовин. Городський Староста. Підпис".

Подаємо до публичної відомости текст отсього рескрипту і просимо українських громадян до цеї збірки в днях 1—3. грудня ц. р. приготовитися. Товариство від трьох місяців не має ніяких фондів на покриття конечних видатків у висоті 13.000 золотих місячно і буде змушене нарушити фонд, призначений на будову, згл. купно дому.

Інваліди УГА цілий рік ждуть на цю збірку, а Товариство два роки на дозвіл на збірку, якої речинець недалекий і дуже короткий. Надії, покладані на цю збірку, не сміють завести.

Рівночасно виготовляємо потрібні повновласти, листи і друки та негайно надішлемо нашим філіям і довіреним мужам по повітах львівського воєвідства. У львівськім повіті переведе збірку централя Товариства.

Одночасно подаємо до відома, що УКТОДІ одержало й рескрипт станиславівського воєвідства з дня 6. листопада 1929 р. Ч. БП. 2251/К з дозволом на переведення збірки на цїли УКТОДІ в станиславівському воєвідстві. Текст рескрипту ідентичний із текстом львівського воєвідства та з тим самим речинцем збірки (1—3. грудня ц. р. в повітах, а тільки 1. грудня ц. р. в місті Станиславові).

Як тільки наспіє дозвіл від тернопільського воєвідства, подамо його теж негайно до відома українського загалу.

УКТОДІ.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Вівторок, 19. листопада, год. 7·30 веч. „Це можеш ти казати своїй бабці".

Середа, 20. XI., год. 7·30 вечором „Артисти" (ціни знижені).

Малий Міський Театр:

Вівторок, 19., год. 7·30 веч. „Соломяні вдівці".

Середа, 20-го, год. 7·30 веч. „Соломяні вдівці".

Театр ревії „Гонг" — в салі кіна „Кольосей":

Вівторок, 19. листопада „Електричне кохання", дві вистави: год. 7·15 і 9·30.

Середа, 20-го, „Їзда до Львова"; дві вистави: год. 7·15 і 9·30.

Четвер, 21-го, „Електричне кохання", дві вистави: год. 7.15 і 9·30.

Кіна.

Апольо: Венус.

Касіно: Маски Ервіна Райнера (Джон Джільберт).

Кольосей: Дитя цирку.

Лев: Королева без корони (Леді Гемілтен) З Корінною Ґріфіт і Варконієм.

Марусенька: Бруковий метелик.

Оаза: Гріхи батьків.

Палас: Звукова фільма „Чотири чорти" (Джанет Ґейнор).

Пан: Жовтий пашпорт.

Пасаж: Капітан Газард. Тиждень Пата і Гомонта. Ам. комедія.

Стилевий: Тайна почтової скринки.

Фатаморгана: Понад сніг (Жеромського).

Химера: Божевільні дзвони.

Утіха: Невловимий злочинець (Гаррі Піль).

Програма радіо.

Середа 20. XI. 1929.

Варшава (1411,7) 16·15 Програма для молоді. **Краків** (312,8) 16·45 Концерт грамофонів. **Гельсінгфорс** (221,4) 19·05 Концерт із Турку. **Бреслява** (253) 12·00 Релігійний концерт. **Ляйпціг** (259) 16·30 Популярний концерт. **Братислава** (279) 11·30 Ґрамофонові плити. **Талін** (296) 20·00 Оперетки. **Брно** (341,7) 22·15 Чеські концерти. **Льондон** (356,3) 16·45 Камеральний концерт. **Штутгарт** (360) 19·00 Трансмісія з Франкфурту. **Гамбург** (372) 12·15 Орхестра Шкарпа. **Франкфурт** (390) 16·00 Концерт: Бах, Гендель, Дворжак. **Берн** (403). 18·15 Ґрамофонові плити. **Берлін** (418). 13.40 Релігійна музика. **Стокгольм** (436) 20·15 Військова музика. **Рим** (441) 13·15 Радіо квінтет. **Лянгенберг** (473) 13·00 Концерт. **Прага** (487) 20·30 Концерт чеської фільгармонії. **Міляно** (501) 20·30 „Фальштаф", опера Верді. **Брюссель** (509) 18·00 Тріо радіостанції. **Відень** (516,3). 11·60 Квартет Сільвінга. **Рига** (525) 18·30 Трансмісія з опери. **Мюнхен** (533) 19·05 Концерт цитр. **Будапешт** (550) 17·40 Концерт: Бах, Бізе, Гайдн. **Москва** (825) 15·30 Пополудневий концерт. **Ковно** (1935) 21·00 Концерт. **Ленінград** (1000) 14·00 Ґрамофонові плити. **Париж** (1725). 21·00 Севільський цирульник.

Четвер 21. XI. 1929.

Варшава (1411,7) 12·30 Шкільний концерт. **Краків** (312,8) 20·05 Вечірний концерт. **Гельсінгфорс** (221,4) 19·00 Моцарт, Гайдн, Шуберт. **Ляйпціг** (259). 16·30 Популярний концерт. **Братислава** (279) 16·00 Концерт творів Верді. **Талін** (296) 20·00 Концерт. **Брно** (341,7) 18·35 Музика для молоді. **Льондон** (356,3) 17·0 Циганський концерт і солісти. **Штутгарт** (360) 16·00 Концерт з Вісбаден. **Гамбург** (372) 16·15 Фортепяновий реситаль. **Франкфурт** (390) 20·00 Концерт Кепури. **Берн** (403) 18·15 Ґрамофонові плити. **Берлін** (418) 16·30 Концерт солістів. **Стокгольм** (436) 19·50 Концерт австрійських композиторів. **Рим** (441) 21·02 Симфонічний концерт. **Лянгенберг** (473) 20·00 Ґрамофонові плити. **Прага** (487) 16·30 Камеральна музика. **Міляно** (501) 12·30 Легка музика. **Брюссель** (509) 21·00 Концерт з Амстердаму. **Відень** (516,3) 20·00 Австрійські композитори. **Рига** (525) 16·00 Пополудневий концерт. **Будапешт** (550) 17·40 Циганська музика. **Москва** (825). 15·30 Оперова музика. **Ковно** (1935) 19·35 Вечірна програма. **Ленінград** (1000). 14·00 Ґрамофонові плити. **Харків** (1304). 19·00 Концерт з Київа. **Париж** (1725) 21·00 Радіоконцерт.

ВИКАЗ жертв в золотих для Т-ва Прихильників Освіти у Львові, вул. Супінського ч. 21, зібраних в „День Українського Студента" дня 15. вересня 1929 р.

Воєвідство Львівське.

Повіт Бібрка: Бориничі 15·00, Городище 8·50, Молодинче 30·49, Оттиневичі 33·50, Підністряни 9·20, Стрілиська Нові 15·20, Суґрів 2·50, Ходорів 111·09.

Повіт Городок Ягайлонський: Мшана 80·00.

Повіт Жовква: Жовква 121·06, Замочок 12·20, Куликів 33·85, Мокротин 9·00, Мости Великі 3·29, Скварява Нова 2·00.

Повіт Львів: Винники 92·40, Нислобоків 12·55, Грибовичі 30·90, Запитів 19·04, Зашків 16·35, місто Львів, улична збірка дала 16·56·55 зол., 107 рум. леів і ½ гульдена данц., Миклашів 21·10, Мшані Новий 3·50, Підберізці 52·00, Підгірці 19·90.

Повіт Любачів: Любачів 75·04, Олешичі 15·00, Чесанів 73·77.

Повіт Мостиська: Годині 14·55, Мостиська 37·00, Старява 8·70.

Повіт Рава Руська: Рава Руська 48·50.

Повіт Перемишль: Вільшани 14·43, Медика 15·50.

Повіт Сокаль: Белз 53·00, Ванів 17·44, Вижнів 3·30, Винники 6·17, Витків 17·30, Гатовичі 9·50, Гора 6·65, Довжнів 14·40, Жабче 9·70, Занишель 35·61, Клюсів 14·02, Комарів 11·15, Корчин 3·50, Кужіль 29·49, Куличків 21·63, Лучиці 14·50, Ниновичі 17·55, Нисмичі 34·70, Тудорковичі 15·00, Пархач 6·88, Перемислів 13·70, Поторица 49·00, Свитазів 18·40, Сокаль 79·75, Стенятин 1·20, Тишиця 5·00, Хоробрів 21·02, Угринів 29·64, Махнівок 7·68, Вербіж 8·29, Цеблів 30·42.

Повіт Старий Самбір: Старий Самбір 85·85, Стара Ропа 23·15.

Повіт Яворів: Кроківці 26·00, Кроковець і Будзень 15·00

Повіт Ярослав: Лази 29·39, Ляшки 21·17, Сінява 10·00, Сколишів 66·59, Ярослав 44·30.

В цілому воєвідстві зібрано 3.631·50 зол. 107 леів і ½ гульдена данц.

Всім П. Т. жертводавцям і збірщикам Видїл Т-ва складає щиру подяку. — Дальший виказ жертв зложених на лісти як також виказ датків з вечерниць, чи концертів і виказ жертв зложених П. Т. поодинокими Громадянами, чи впрост чеками до П. К. О. чи переказами на адресу Т-ва, буде оголошений пізнійше.

Рівночасно просимо П. Т. студентів, котрі ще досі не позвертали збіркових ліст, негайно звернути їх до канцелярії Т-ва, Львів, вул. Супінського ч. 21. — За Видїл Т-ва: сенатор Володимир Децикевич, голова. Д-р Любомир Макарушка, скарбник. 909 1—1

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". В друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.